

Trung Đội Trưởng Của Tôi... Thiếu Úy Vũ Mạnh Cường

Quái Điều HVX

Đã 39 năm rồi, tôi già từ vũ khí, là một Thương Phế Binh của TQLC, tham dự hầu hết những trận chiến khốc liệt trên 4 Vùng Chiến Thuật. Giải ngũ, trở về với gia đình sống với cái nghèo vốn có, cuộc đời cũng theo vận nước nổi trôi. Tôi trở thành kẻ không nhà, vất vả để mong được có bữa cơm no, tối ngủ ngoài Gò Mả, các bạn quen biết thường nói “gà là bạn thân duy nhất của tôi”, vì chung quanh cái ghế bố tôi ngủ, toàn là chuồng gà. Những đêm gió lạnh, giật mình tỉnh giấc nhìn lên bầu trời lấp lánh, tôi mới hiểu thế nào là “khách sạn Ngân Sao”. Đặc biệt đêm nay, tôi không thể nào ngủ...tôi cố ngủ nhưng không được dù rằng đứng phơi nắng cả ngày trước cửa chợ làm công việc hàng ngày. Bỗng chợt, nước mắt tôi chảy dài xuống mang tai, cú điện thoại chiều nay của người phụ nữ mà tôi quên hỏi tên. Lời chị ngăn ngủi nhưng tôi nhớ không sót một chữ:

- “Tôi là người tình xưa của anh Vũ Mạnh Cường, muốn thay anh ấy chăm sóc các đồng đội cũ, dù rằng ngày nay anh Vũ Mạnh Cường không còn ở trên cõi đời này nữa”.

Thiếu Úy Vũ Mạnh Cường, Trung Đội Trưởng Trung Đội 3 của Đại Đội 1 do Đại Úy Bùi Bồn chỉ huy từ năm 1970 lúc chúng tôi đang tham chiến ở Cam Bốt.

Th/Úy Cường tốt nghiệp Sĩ Quan Thủ Đức về ĐĐ1 năm 1971. Cả Tiểu Đoàn Quái Điều không ai đẹp trai bằng anh ấy, cái đẹp hiền, ăn học, sang trọng, nói chuyện nhỏ nhẹ, dễ chiếm cảm tình của người đối diện, yêu văn nghệ và cũng yêu đời Cọp Biển.

Thật ra, muốn làm Cọp Biển không phải dễ, “trên tin, dưới phục” không phải bất cứ người Sĩ Quan Trung Đội Trưởng nào cũng làm được, là một quân nhân dưới quyền của “Cuồng Phong” danh điệu truyền tin của Th/Úy Cường, tôi, dù đã gần 40 năm không thể nào quên được những lúc anh cùng Trung Đội của mình vào Sinh ra Tử.

Hạ Lào.

Sáng hôm ấy, ĐĐ1 chúng tôi bị quân Bắc Việt tấn công từ sớm, tiếng xung phong của địch vang trời, phòng tuyến chúng tôi cố giữ vững, bên Trung Đội 2 hơi choáng váng khi Hạ Sĩ Bé xạ thủ đại liên M60 đang phòng thủ phía trước BCH/ĐĐ chết tại hố cá nhân sau đợt xung phong đầu tiên của bọn chúng. BCH/ĐĐ có mặt ngay sau khi Bé vừa hy sinh để trám tuyến, phụ xạ thủ Thanh “lính mới tò te” ngồi luôn trên xác của Bé dưới hầm, bóp cò như điên, Bồng Sơn và 2 hiệu thính viên nằm dài hai bên Thanh, Bồng Sơn trở thành phụ xạ

thủ nâng giầy đạn cho Thanh tác xạ và luôn nhắc nhở: “tiết kiệm đạn và ngắm cho chính xác”, điều này được Thanh kể lại cho anh em trong những lúc lai rai vài xị với nhau.

Bên này Trung Đội 3 chúng tôi cũng yên tâm, bọn thương binh của Bắc Việt đau đớn la hét um sùm, AK ngổ ngang trước tuyến. Phe địch tải thương không kịp. Phe ta lên tinh thần sau những đợt phản pháo chính xác ngay vào Bộ Chỉ Huy và dàn pháo cả chục cây cối 82 ly của chúng. Cả Trung Đội 3 ngồi dưới hố cá nhân xả hơi vài phút, reo hò mừng rỡ khi thấy xác cối địch tung lên. Bất thình lình thấy Cuồng Phong đứng lên, rời hố, tay cầm cây Colt 45 ra hiệu Trung Đội đứng lên. Lệnh Bồng Sơn:

–“Trung Đội 3 rời tuyến truy kích địch, chúng đang tái tổ chức để tấn công đợt hai. Trung Đội súng nặng của Kinh Kha Ch/Úy Kỹ nhào lên trám tuyến Trung Đội 3”.

Chúng tôi rời tuyến di chuyển đến vị trí ẩn định, lúc này các khẩu 105 ly đang chuyển xạ về phía đồi đối diện với tuyến của ĐĐ, Bồng Sơn cho bắn đạn nổ cao nên trung đội phải dừng lại, Cuồng Phong kiểm soát chặt chẽ, bắt tất cả phải áo giáp, nón sắt để giảm bớt thiệt hại.

Trung Đội 3 di chuyển thẳng về phía trước, cách tuyến khoảng 300m thì thấy trái khói nổ bùng lên, đó là hiệu lệnh tấn công mà Bồng Sơn đã cho liên lạc viên Trà Văn Sáu luôn lách dưới làn đạn mang đến Cuồng Phong, vì địch đã xâm nhập vào hệ thống liên lạc vô tuyến của của chúng ta.

Đồng loạt cả trung đội bật dậy, miệng hô TQLC “Sát” vang trời, tất cả mọi loại súng cá nhân lẫn cộng đồng, pháo binh đồng loạt nổ vang trời, các trung đội 1, 2 và 4 tuy chưa thấy địch xung phong nhưng Bồng Sơn vẫn cho lệnh tác xạ để cướp tinh thần địch quân và hỗ trợ tinh thần cho chúng tôi.

Bất ngờ bị tấn công từ ngang hông, địch

quân như bị tê dại, não trạng hầu như ngưng hoạt động, chúng chỉ còn làm theo phản xạ tự nhiên là chém về, nhưng khổ nỗi vì bị đông cứng não bộ nên chúng không thể phân biệt được phương hướng nào là bạn, nào là địch, chúng lũi đầu ngay về hướng chúng tôi, chúng tôi cũng phản xạ theo tự nhiên nên không có tên nào được “hưởng quy chế tù binh”. Bọn chúng hoảng loạn khi thấy bị tấn công. Tuy nhiên, phía bên trái và phải ĐĐ, địch vẫn bám sát chưa chịu rút....

Súng vẫn nổ, lúc này chúng tôi hơi ớn xương sống, anh em trong tuyến ngồi dưới hố, mình đi “khơi khơi” cảm thấy bị “thiệt thòi”. Cuồng Phong hỏi tiểu đội đầu di chuyển nhanh để tránh làn đạn 2 bên.

Cuồng Phong lên máy nói chuyện với Bồng Sơn, chúng tôi tản hình cánh cung nghỉ mệt được ít phút. Cây Colt 45 của Cuồng Phong lại phát lên, Trung Đội chuyển ngang cả trăm mét rồi dừng lại. Đồi hướng 90 độ, tiến quân về trước tuyến Trung Đội 1 khoảng 100 mét, căng hàng ngang đánh ồ ạt ngang hông địch.

Yếu tố bất ngờ, chúng chạy thiếu điều không kịp, áp lực địch trước tuyến ĐĐ chúng tôi hoàn toàn được giải tỏa. Các nhóm tấn công của địch trước ĐĐ4 cũng mất tinh thần tháo chạy. Cuộc tấn công vào Tiểu Đoàn 1 Quái Điều của địch hoàn toàn bị bẻ gãy. Chuẩn Úy Vũ Mạnh Cường chiều đó nhìn đếm anh em còn lại. Nhìn gương mặt của anh, ai dám tin là người hùng của trận chiến hôm đó.

Anh Cường đeo Thiểu Úy năm 1972 tiếp tục nắm Trung Đội 3. Lúc này, chiến trường còn khốc liệt hơn nữa. Địch đã chiếm Quảng Trị, quân ta nằm bên này Sông Thạch Hãn. Sư Đoàn TQLC, hết có còn cơ hội quay trở lại Miền Tây, nơi tôi đã một lần bị thương, hết uống nước dừa tươi, hết chờ “ghe hò” chiều mua thêm thực phẩm. Những lúc dưỡng quân Th/Úy Cường cũng mong có ngày hành quân

miền Tây cho biết “bom mìn nội hóa” của du kích. Anh sống sát với lính và thương lính. Có lần ở gần Thánh Đường La Vang, anh cặp cô Binh I Thời một tay đàn Guitar của ĐĐ bị Bồng Sơn la vì quá thân thiện với lính. Nếu gặp anh ngoài đời, không mặc quân phục, tôi sẽ cho rằng anh là một loại “công tử bột”, không biết mùi đời. Nhưng tôi đã làm về anh. Người có dung mạo, dáng dấp thư sinh đó hình như...lúc nào cũng có “những nỗi niềm riêng mà không nói được.

Quảng Trị.

Tiểu Đoàn 1 nhận lệnh tiến quân, mục tiêu gay cần và nguy hiểm trước mắt là địch đang cố thủ trong một địa thế vững chắc là ty Ngân Khố, Bồng Sơn bây giờ đang làm Trưởng Ban 3, kêu đích danh Thiếu Úy Vũ Mạnh Cường thi hành, dẫn Trung Đội chiếm mục tiêu. Kế hoạch táo bạo “đột kích” này do chính Bồng Sơn đề xướng trình lên Đại Bàng. Bồng Sơn cho rằng Cuồng Phong đã có kinh nghiệm dẫn quân đột kích qua trận Hạ Lào, có can đảm, bình tĩnh và sáng suốt khi đơn độc. Tiểu Đoàn Trưởng Quái Điều đồng ý, Bồng Sơn xuống tuyển đầu, quan sát mục tiêu và cho Cuồng Phong biết kế hoạch cũng như ông sẽ điều động yểm trợ ra sao và Trung Đội sẽ phải làm gì để tiến chiếm mục tiêu trong thời gian nhanh nhất.

Chúng tôi chỉ biết lơ mơ là Ngân Khố Quảng Trị do cộng quân chiếm đóng là cứ điểm quan trọng thứ hai sau Cổ Thành, vì ngân khố nằm ngay vị trí tiếp tế đạn dược và quân dụng của địch quân từ bên phía Bắc Sông Thạch Hãn. Không chiếm được Ngân Khố Quảng Trị, thì không tái chiếm được Cổ Thành Quảng Trị. Bồng Sơn một lần nữa lại bắt Trung Đội 3 chúng tôi làm “Kinh Kha sang Tần”. Tôi lần chuỗi hột niệm kinh “Xin trời Phật cho con được bình an thêm lần nữa”. Th/Úy Cường lắng nghe Bồng Sơn nói chuyện, gương mặt anh vẫn thế. Bất chợt, tôi thấy nhớ Sài Gòn,

nhớ xóm nghèo Phú Nhuận của tôi, nhớ Phở Gà Đại Hiệp.

Ba chiếc M-113 tăng phái đã đến, chúng tôi kiểm soát súng đạn một lần nữa. Bồng Sơn có mặt từ sớm, Cuồng Phong được nghe tái thuyết trình ở tuyến xuất phát. Mọi người sẵn sàng, anh em trong ĐĐ nhìn chúng tôi “ái ngại”. Cuồng Phong “phớt tỉnh Æng Lê” đi dặn dò các Tiểu Đội Trưởng từng chi tiết một. Tôi, Hạ Sĩ I làm Tiểu Đội Phó chỉ nghe được loáng thoáng, gật đầu cho ra vẻ, có bao nhiêu đạn tôi mang hết, dắt thêm vài trái M-26 vì biết hôm nay sẽ xử dụng nhiều.

Đợt phi cơ oanh kích đầu tiên vào mục tiêu đã bắt đầu, chúng tôi 36 người chia nhau vào ngôi bên trong 3 chiếc M-113. Bồng Sơn cùng cố vắn liên lạc phi cơ tác xạ dồn dập, địch không hiểu chúng ta muốn gì, sao hôm nay dư đạn quấy phá đến thế. Xong chiến đấu cơ đến pháo binh thay nhau liên tục dập lên mục tiêu, địch thấy không ổn, xuống hầm né đạn. Hai bên cách nhau mấy trăm mét, chúng ta có chạy bộ sấp lá cà cũng mất 1 tiếng, yên tâm... địch ngồi kỹ dưới công sự phòng thủ để tránh phi pháo.

Bất thần, 3 chiếc M-113 rú lên xả hết tốc độ lao về hướng nhà băng Quảng Trị, đại liên 50, M-79 giãy nhả đạn không ngừng, trái, phải và phía trước mặt. Địch chưa kịp suy nghĩ tại sao chỉ có 3 chiếc M-113 nổ súng. Chỉ cần 5 phút, Trung Đội 3 của Đại Đội 1 Tiểu Đoàn 1 TQLC đã đậu trước tuyến địch. Cửa sau mở, 36 con thiêu thân phóng ra thật nhanh. Địch chết ngổn ngang dưới hô phòng thủ, phòng tuyến bị lung, chạy không kịp, nhóm quân tử thủ nhà băng Quảng Trị chết ráo, không còn một ai. Chúng tôi như “chiêm bao” vì không một ai bị tróc vẩy, trầy vi, bình an chờ Đại Đội 3 lên lập tuyến mới. Bồng Sơn vui mừng cười to, tiếng Đan Mạch nổi lên như pháo Tết. Một kỷ niệm khó quên ở Quảng Trị giữa tôi, Thiếu Úy Vũ Mạnh Cường và Đại Úy Bùi Bồn năm

ấy. Rất tiếc, chiến trường bây giờ chết và sống chẳng cách biệt bao xa, chiến công thì “thừa mứa”, nhưng thắng thưởng thì “thiếu thốn” nghèo nàn. Lon ai đang đeo thì “giữ đó làm kỷ niệm cho đến ngày đứt bóng”.

Triệu Phong

Triệu Phong máu đổ hồn một nửa

Một nửa hồn kia đã chơi vơi

Xác địch, xác ta không ai đếm

Máu lửa toi bời máu thịt rơi

Nước không đủ uống môi tê lạnh

Sống quá ba ngày mới thành thoi.

Ít có trận đánh nào mà mà nhiều xác rơi, máu đổ như thế. Triệu Phong một địa danh mà hầu hết những Cọp Biển đều phải khắc cốt ghi tâm. Không lấy được Triệu Phong, không chặn được tiếp tế của địch, không giữ được sông Vĩnh Định, không giữ vững được chiến trường.

Ngày vào Triệu Phong là một ngày căng thẳng nhất của đời lính chiến. Chưa bao giờ ĐĐ1 được yểm trợ khủng khiếp như vậy, B-52 trải thảm, rồi chiến đấu cơ từ hạm đội Mỹ, tiếp theo là Hải Pháo liên miên. Mang danh là Quận, nhưng xem như đã bình địa, tan hoang không còn gì sau nhiều tháng ngày bom đạn.

Chúng tôi, từng Trung Đội leo lên chiếc Chinook CH-46 và CH53 nhảy vào Triệu Phong, hơn 30 chục chiếc từ Hạm Đội bay vào chuyên quân, phi cơ yểm trợ bay rợp trời. Thấy vui vui, vì chưa bao giờ chúng tôi đánh trận theo kiểu này, phần đông là dùng UH1B Trực Thăng chở từng Tiểu Đội. Câu nói dí dỏm, bình dân của mọi người lính là “chưa thấy quan tài chưa đổ lệ” thì lần này quả thật là máu đổ thịt rơi. Thôi thì “Trời kêu ai nấy dạ”.

ĐĐ1 lãnh trách nhiệm đổ đầu tiên, Th/Úy Cường lên chiếc Chinook sau cùng, chúng tôi rời khỏi Điện Môn-Vân Trình bay về Triệu Phong. Chinook kéo búng sau lên, bên trong kín mít, tạm thời chúng tôi “mù” nên có được ít phút bình yên trước khi “trình diện Diêm

Vương” trong vài phút sau đó. Trực thăng bay là là mặt đất, cánh quạt thổi gió bụi mịt mù, nóc nhà bị tróc bay tứ tung, phía dưới không ai thấy được gì cả. Bồng Sơn đã quay lại nắm ĐĐT/ĐĐ1 thay vì Trưởng Ban 3/TĐ, cũng yên tâm, tôi tự nghĩ.

Tiếng quạt âm ỉ, chuẩn bị đến bãi đáp. Anh em trong Trung Đội vẫn có tiếng cười, duy chỉ có Th/Úy Cường từ nãy đến giờ anh không có nụ cười “lén” như thường lệ. Không biết anh nhớ nhà, nhớ Sài Gòn hay nhớ người yêu... mà cũng chẳng phải riêng anh, chúng tôi ai cũng xuống ký, ở ngoài này lâu quá, năm ngoái còn về hậu cứ dưỡng quân cả tháng, năm nay Cọp Biển xa nhà “mút chí”. Con bò nhỏ ở Cống Bà Xếp cả năm không thấy tôi về, chắc tưởng tôi đã đi “bán muối”, có thể đã sang sông tìm bến khác.

Trực thăng há mồm, Trung Đội úa ra. Cha Mẹ ơi sao mà khủng khiếp, súng nổ khắp mọi nơi, cát bụi mịt mù bởi cánh quạt Chinook, tôi nhìn được những viên đạn đỏ và xanh từ các khẩu đại liên M-60 của ta và 12.7 ly phòng không của địch đan chéo vào nhau. ĐĐ1 hạ cánh xuống một bãi ruộng trồng lúa. Dù bị Phi, Pháo liên miên từ sớm, hỏa lực địch vẫn mạnh. Tôi nhìn quanh, tìm vị chỉ huy của mình và đồng đội. Kinh nghiệm tác chiến nhiều năm cho tôi biết “sống hay chết” là ở lúc này. Trung Đội 3 nói riêng và ĐĐ1 đang đứng làm bia cho địch bắn. Bồng Sơn vừa rời khỏi chiếc Chinook sau chúng tôi, ông ngồi nhìn quanh, đứng dậy tay cầm bản đồ phát phát, miệng hét to nhưng vì tiếng ồn của Chinook, chúng tôi không biết ông nói gì.

Bồng Sơn và BCH/ĐĐ chạy về phía bờ làng sát với dòng Sông Vĩnh Định. Tôi thấy TSI Phước Thường Vụ nhào tới xô Bồng Sơn té lăn xuống đất, sau này mới biết Bồng Sơn “xung phong bằng bản đồ” vào ngay họng súng phòng không 12.7 ly của địch. H/S Hùng tự “Hùng Sumacô” thay ông ăn mấy viên đạn đó nhưng

Thủy Quân Lục Chiến

may mắn không kilô “chết”. Cũng nhờ ông lanh trí chiếm ngay bờ làng, bằng không ĐĐ chúng tôi cũng chẳng còn mấy mạng trở về.

Riêng Trung Đội 3 chúng tôi nhào lên bên phải của ĐĐ, liều mạng “tìm sinh lộ trong tử lộ”. Bọn quân Bắc Việt thấy chúng tôi “khùng” nên bỏ tuyến chạy, phóng mình xuống sông Vĩnh Định. Cây M-60 làm việc thoải mái. Hôm đó dòng sông Vĩnh Định đỏ máu quân thù, sơ khởi hơn 10 khẩu phòng không 40 và 37mm và 12.7mm vào tay ĐĐ, còn AK 4, 50 chúng tôi không muốn xách về nữa vì mệt và đói.

Nằm chịu trận 3 ngày, ăn pháo địch không nghỉ, lúc địch ngưng pháo thì chúng tấn công, chúng tôi bắn trả từng viên một vì có dấu hiệu khó tiếp tế lương thực và đạn dược. Phòng không địch vẫn mạnh. Tank địch nhiều lần muốn nghiền nát chúng tôi, nhưng may có các khẩu pháo 105 ly hữu hiệu và bên Không Quân yểm trợ tôi đa nên không có phòng tuyến nào bị lung.

Đánh 3 ngày 3 đêm chúng tôi bắt tay được với ĐĐ3 và sau đó là Tiểu Đoàn 2 Trâu Điền tiến lên bắt tay được với chúng tôi, giúp Công Binh lập cầu phao nối liền hai bờ sông Vĩnh Định mới tải thương và mang xác tử sĩ về được. Nghe nói sau này, lúc đổ quân, một chiếc bị phòng không địch bắn cháy, mấy chục anh em bị chết trong khoang tàu, chỉ một người sống sót nhưng phỏng nặng.

Tiểu Đoàn 1 tổn thất khá nặng, tôi bị thương nhẹ nhưng vẫn ở lại với anh em. Chỉ có điều, 3 ngày đêm đó, ăn không ra ăn, ngủ không ra ngủ. Tất cả chúng tôi biến thành các thầy ma biết đi, mắt sâu hõm, chỉ cần cho lệnh ngủ, tôi không cần đến 30 giây. Nếu được về nhà thăm Má, thì khi bước vào chắc Má tôi sẽ hỏi rằng: “Cậu muốn kiếm ai?”

Mùi hôi thối của đồng đội 3 ngày chưa mang được xác ra, làm cho nặc mùi tử khí, căng thẳng, lo sợ không thể nào tránh khỏi.

Cọp Biển đánh giặc như vậy để rồi... Ai hiểu? Ai thấy? Máu xương của đồng đội tôi đã trải ra thành vô ích. Uất hận này nào ai có hay. (Th/Úy Vũ Mạnh Cường được đặc cách thăng trung úy sau trận đổ bộ vào Triệu Phong, chức vụ cuối cùng là ĐDP/ĐĐ1).

Đêm nay, Sài Gòn không lạnh mà sao tôi lạnh, kỷ niệm và hình ảnh cũ mới như hôm qua. 39 năm rồi ư? Nhanh như vậy thật sao? Óc tôi gần như cứng lại. Bạn hữu tôi chết gần hết trong cuộc chiến, giờ kẻ lưu lạc tha phương, người đã về Vùng 5 Chiến Thuật (từ trần). Mới biết tin anh Bồn còn sống, ngoài ra anh em ĐĐ1 gần như chẳng còn mấy ai. Cũng như mới biết người Trung Đội Trưởng gan lì nhưng dễ mền Thiếu Úy Vũ Mạnh Cường cũng không còn trên đời nữa, đọa đầy trong khổ ải, tù tội khiến anh mang bệnh qua đời. Tôi nhớ anh từng nét mặt qua thời chinh chiến. Người ta thường nói “Tài Hoa thì Bạc Mệnh “. Không tin thì cũng phải tin thôi. Nhưng anh Cường vẫn may mắn hơn tôi, vẫn có người “thờ ầy” luôn nghĩ đến anh, thương anh dù đã “lỡ một chuyến đò tình”. Cảm ơn chị nhé, xin lỗi tôi không biết tên chị. Vẫn nhớ và thương người Trung Đội Trưởng cũ của tôi... Vũ Mạnh Cường.

*Một thoáng hương xưa người đã khuất
Tâm tư muôn thuở vẫn như xưa
Thương ai ngày ấy còn dang dở
Muôn kiếp không ai thể xóa mờ*

Quái Diệu HVX